

ปีระบ่า ใจใส สะออน

พิมพ์ครั้งที่ 2

I ♥ U

ระรินใจ

ปีศาจหัวใจ สะออน

พิวกรณ์ 2

ปีป่าหัวใจสะท้อน

แต่งโดย ธรณีใจ

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-037-7

ราคา 229 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอนจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	วิมลวงศีย์ กอนจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	เสาวณี นานาสุข สาโรจน์ นานาธิษฏ์ เปรมาสิริ กองกัญชง
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	ปิยฉวี คงคำทอง บุสสิพร วัฒนาดี
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	ประมลพร ตรีสุวรรณ
พิมพ์ที่	ออฟเซต อีเอมบี

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนลำปางเหนือ อนุบุรี กรุงเทพมหานคร 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมายด์ บุกส์

เลขที่ 1/554 ถนนลำปางเหนือ อนุบุรี กรุงเทพมหานคร 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สติกรสมชาติทรายดี สำนักพิมพ์กรีนมายด์ สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พินิจ
กรีนทอนคอนสัลตาทกรีนรีด
www.greenread.com

คำนำ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องแรกของคนเขียนที่ได้รับการตีพิมพ์เมื่อหลายปีก่อน และเป็นแนวกินเด็กที่คนเขียนชอบเป็นการส่วนตัวเลย ยังจำได้ว่าตอนเริ่มเขียนนั้นตัวเองจินตนาการไปต่างๆ นานาเกี่ยวกับบุคลิก และนิสัยใจคอของหนุ่ม 'ปาล์ม' ที่เป็นตัวเอกของเรื่อง จนเก็บไปฝันกันเลยทีเดียว และต้องใช้ความพยายามอย่างหนักทีเดียวที่จะเค้นเรื่องราวต่างๆ ในหัวให้ออกมาเป็นตัวหนังสือจนจบเรื่องอย่างภาคภูมิใจ

และพอครั้งนี้ได้มีโอกาสตีพิมพ์อีกครั้ง (ต้องขอขอบคุณมาก เป็นพิเศษเลย) ความตั้งใจ ความภาคภูมิใจนั้นก็ยังมีเหมือนเดิม บวกอาการตื่นเต้นอีกเล็กน้อยกับหน้าปกใหม่ ส่วนเนื้อเรื่องก็ยังเหมือนเดิม เพียงแต่ปรับแต่งสำนวนเล็กๆ น้อยๆ ให้อ่านลื่นไหลขึ้นมาอีกนิด

คนเขียนขอฝากนิยายเรื่องนี้ไว้กับ เพื่อนนักอ่านทุกท่านอีกสักเรื่องนะคะ และขอขอบคุณเพื่อนนักอ่านรุ่นแรกของคนเขียน ที่ติดตามกันมาอย่างเหนียวแน่น แล้วจะพยายามเขียนเรื่องสนุกๆ มาให้ได้ติดตามกันอีกค่ะ

ระรินใจ

ปีฟ้าหัวใจละอ่อน

บทที่ 1

"ปาล์ม...ส่งของ" เสียงของพนักงานรับออเดอร์ดังแทรกขึ้น ท่ามกลางความสับสนของผู้คนภายในร้านพิซซ่า ร้างสูงที่กำลังเดินขว่นอยู่หลังเคาน์เตอร์เยี่ยมใบหน้าคมสันออกมามองหาผู้เรียกทันที

"ครับ...ที่ไหนครับ"

"23/7 คีทสูทสมบัติ ชั้นที่ 4...จัดมัย"

ทันทีที่พนักงานสาวรุ่นพี่บอกที่อยู่ของลูกค้า รอยยิ้มก็ปรากฏชัดเต็มใบหน้าหนุ่มน้อยวัยสิบเก้าปีหมาดๆ ขึ้นทันตา

"คุณภานิชฐารีเปล่าพี่"

"ลงวันมั้ง..." ใบหน้าคนพูดเคลื่อนด้วยรอยยิ้ม

ชายหนุ่มรับใบงานด้วยหัวใจพองโต และกำลังเดินไตรมาส จนแทบทะลุออกมานอกอกเสียให้ได้

ภานิชฐา...สาวสวยรูปร่างบอบบาง อายุอาทนามก็คงจะแก่กว่าเขาไม่เท่าไร ท่าทางสุ่มเยือกเย็น แต่กลับมีเสน่ห์ติดตาตรึงใจทันทีที่พบเพียงครั้งแรก จนเขา

ตั้งกับเก็บอาการ ไม่อยู่ มือไม้สั่น แข็งขาอ่อนโยนแทบไม่เป็น แลมยังพูดอีกอ้อกราวกับ
ตนติดอ้วม

นับจากนั้น ก็กลับมาขออรรถอันวอนแถมบังคับกับพนักงานที่รับออเดอร์
ทุกคนว่า ขอผูกขาดที่จะไปส่งของ ให้ลูกค้าคนนั้นคนเดียว และเขาก็ได้พบกับหญิงสาว
เกือบทุกอาทิตย์สนใจปรารภานา

"ป้าส้ม มัวแต่ยืนยิ้มอยู่นั่นละ ไปได้แล้ว" เสียงของพนักงานสาวคนเดิมสะกิด
เตือน ทำให้เขาหลุดจากภวังค์และหันมามีมเขินๆ ก่อนจะรีบหยิบกระเป๋าส่งไปใส่พิซซ๋า
วิ่งไปอย่างฮารมอดี และถล่อยหลัง พนักงานหนุ่มอีกคนก็เดินเข้ามาถามเพื่อนสาว

"ไอ้ป้าส้มมันเป็นอะไรนะ วิ่งหน้าบานไปเชียวะ"

"ก็ไม่มีอะไรหรอก มันแต่กำลังจะได้ใจนางฟ้าของมันนะสิ"

"ผู้หญิงที่ชื่อกนิษฐา ที่อยู่คอนโดหรู ราคแพงลิบลับนั่นแหละ"

"อืมมม..."

"โห หัวสูงเกินไปมั้ง ไม่รู้ว่าแม่มันเป็นเมียร้อยเมียเกือบใครรีเปล่า เตียวก็
ได้ขันทอเข้าหรือ"

"ก็ไม่รู้เหมือนกัน งานนี้ตัวใครตัวมัน แต่เขาดม ไม่สนมันหรือมึง ถึงจะหล่อ
ก็เถอะ แต่เฟอะพะอะออกปานนั้น"

"นั่นสิ ตูๆ ไปก็น่าสงสาร ไอ้ป้าส้มเหมือนกันนะ ทำทางจะหลงเขาผ่าตู"

"เด็กวัยรุ่นก็วิ่แหละ เตียวมันก็เบือแล้ว"

"นั่นสิ..."

ทั้งสองหันมามีให้กันก่อนจะแยกย้ายกันไปทำงานตามหน้าที่ของตน ส่วน
ผู้ที่ถูกกล่าวถึง กำลังยืนหัวใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ อยู่หน้าประตูห้องของหญิงสาว
แต่ทว่า..

เขาเกาะประตูห้องอยู่นาน ก็ไม่เห็นหญิงสาวมาเปิดประตูให้เหมือนอย่าง
เคย กลับมีแต่ความเงียบสงบ จนเขาเริ่มลังเล และไม่แน่ใจว่ายังมีใครอยู่ในห้อง
หรือเปล่า แต่ขณะที่ยังยืนลังเลอยู่นั้น ประตูห้องก็เปิดออก

"สวัสดี...คะ..."

รอยยิ้มที่ติดจะส่งให้ลูกค้าสาวในคราวแรก แปรเปลี่ยนเป็นตะลึงตาค้าง

เสียงทักทายที่เปล่งออกไปแทบกลืนหายกลับลงไปในลำคอ เมื่อเห็นสภาพหญิงสาวที่ฝ่าฝืนถึงสามสี่เที่ยวซุกนอนบนเบาะไว้เสื่อคลุม ทำให้เห็นเรือนร่างอวบอ้อมที่ซ่อนรูปใต้อนัตตา

เขานิ่งงันไปหลายอึดใจว่าจะถอนสายตาดูจากเรือนร่างเย้ายวน บังคับให้เลื่อนสายตารึ้นมองดวงหน้าที่ออกจะซีดเซียวไว้เสื่อตม ผอมผายปากที่เคยอวบอ้อมสีเรื่อ มาบัดนี้ก็กลับแห้งผาก ดวงตาดกมสวยก็แลดูเหม่อลอยขอบกล

ความห้วงหาอาหารแล่นปราดเข้ามาในหัวใจทันที

“ดูเหมือนพี่ไม่สบายเลยนะครับ ไปหาหมอหรือยังครับ”

“เตี้ยไป” เธอตอบด้วยน้ำเสียงเบาทวิเพิมเท่านั้น ก่อนจะส่งเบาะก็หัวร่อให้ แล้วก็หยิบกล่องพิซซาไปจากมือเขา

“เตี้ยครับ พี่ยังไม่ได้รับเงินทองเลย” ชายหนุ่มรีบหัว แต่ถูกปิดประตูใส่หน้าเหมือนไม่ได้ยิน

“ใช่ แล้วจะทำไรดีวะเนี่ย” ตัวเข้มขมวดมุ่น สีหน้าแสดงความวิตกกังวล และ เลยคิดอะไรุ่นวายในสมอง

เธอเป็นอะไร...!?

คงจะไม่สบายมาก...!?

ไม่สบายมาที่วันแล้ว...!?

กินยาหรือยัง...!?

แล้วจะไปหาหมอเมื่อไหร่...!?

คำถามที่ไร้ซึ่งคำตอบคอยแต่จะรังควานให้เพิ่มความกังวลมากขึ้นเรื่อยๆ เพล้ง!! จู่ๆ เสียงแก้วแตกก็ดังลอดมาจากภายในห้อง หัวใจเขาระตุควายรีบฉลาเกาะประตูเรียกอย่างลึมตัว

“พี่! เป็นอะไรหรือเปล่าครับ พี่ ตอบผมหน่อยสิ” ชายหนุ่ม ตะโกนเรียกอย่างร้อนใจ แต่เมื่อเธอไม่ตอบกลับมา เขาจึงลงขยับสูบกบิตประตู ปรากฏว่าไม่ได้ล็อก จึงรีบเปิดประตูเข้าไปมองหาต้นเสียง

ภายในห้องดูตกแต่งไว้ได้อย่างเรียบง่าย เฟอร์นิเจอร์ก็มีเพียงไม่กี่ชิ้นและค่อนข้างจะทึบๆ หน้าต่างกระจกทุกบานปิดสนิท และมีผ้า่านผืนใหญ่สีน้ำดาลเข้ม

ปิดกันไม่ให้แสงอาทิตย์ยามเย็นลอดผ่านเข้ามาได้ ห้องทั้งห้องเรียบสนิท มีแต่เสียง
แว่วเบาๆ ของเครื่องปรับอากาศที่ถูกเปิดทิ้งไว้เท่านั้น

ประตูห้องนอนแบบเลื่อนยังถูกเปิดค้างไว้ ทำให้สามารถมองเห็นเตียงที่
ยั๊บบุ้ง แต่ปราศจากร่างของเจ้าของห้อง

เธอหายไปไหน !?

ปฐวีได้แต่ตั้งคำถามอยู่ในใจ และถือวิสาสะเดินเข้าไป พร้อมกับเรียกหา
หญิงสาวไปด้วย ก่อนจะเห็นร่างของเชอนอนแนบอยู่กับพื้นลว้า ข้างกายมีเศษแก้ว
น้ำแตกกระจาย

“พี่ พี่ลว้า”

เขารีบเข้าไปประคองร่างนั้นเพื่อเรียกสติ จึงทำให้รู้ว่าผิวเนื้ออ่อนนุ่มที่อยู่
ในวงแขนของเขานั้นร้อนเป็นไฟ มีเสียงครมอ้อจากลำคอระหว่ง แต่ดวงตาดู
ยังคงมืดสนิทและมีท่าทวนกระสับกระส่าย เขาจึงอุ้มเธอกลับไปเตียงและยื่นมองร่าง
ที่เริ่มสั่นเทาเนื่องจากพิษไข้ ทั้งที่ร่างกายภายนอกนั้นชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อเม็ดโตที่
ผุดไหลเป็นสายน้ำลงมาตามดวงหน้าสวย ซึ่งบัดนี้กำลังมึนเมี้ยวด้วยความทรมาณ

“เอาไงดีว้า...” และครุ่นคิดอย่างกระวนกระวาย จะพิมพ์ให้เธอแบบนี้ก็เป็น
ห่วง

“พาไปหาหมออีกแล้วกัน” ชายหนุ่มพิมพ์คำกับตัวเอง ก่อนจะก้มลงชันร่าง
บาง แต่ก็ต้องระงับ เมื่อนึกขึ้นได้ว่าตัวเองไม่มีเงิน จึงเปลี่ยนมายื่นติดหาวิธีใหม่
อยู่ชั่วครู่ แล้วก็หันมามองดวงหน้าซีดเซียวอีกครั้ง ก่อนจะยกมือไหว้และพูดในเชิง
ขออนุญาต

“พี่ลว้า... ผมขออนุญาตคันกระเป๋าสตางค์ของพี่หน่อยนะครับ”

จากนั้นก็เดินไปที่กระเป๋าสตางค์ของเธอที่วางอยู่หน้าโต๊ะเครื่องสำอาง และเปิด
หากระเป๋าสตางค์เงิน ความหวังสลดวูบลงทันทีที่ไม่เห็นเงินสดเลย นอกจากพวกบัตร
เครดิตที่มีอยู่หลายใบเท่านั้น

“ว้า...แล้วผมจะเอาไปใช้ได้ยังไงล่ะครับ” เขาถอนหายใจเฮือก ก่อนจะหยิบ
กระเป๋าสตางค์ของตัวเองมาเปิดดู แล้วก็ส่ายหน้า “มีแต่ค่าแท็กซี่เท่านั้น...เฮ้อ...ทำไม
เราถึงได้จนขนาดนี้นะ”

ขณะที่ทอดถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย พลัน! ก็ต้องสะดุ้งเอื๊อก เมื่อเธอพลิกตัวหันมาทวงเขาและส่งเสียงครวญออกมา ด้วยความตกใจ จึงทำการระเป่าเงินในมือ ทั้งของเขาและของเธอลงพื้น จึงรีบก้มหยิบกระเป่าเงินของเธอก่อน แต่ด้วยความรีบร้อน ทำให้แขนของเธอพ่ายไปโดนสายสะพายกระเป่าถือจนตกตามมาด้วย และพวกเครื่องสำอางกับของใช้ส่วนตัวของเธอก็กระเด็นออกมากระจายเต็มพื้น

“umm...umm” เขาหน้าเสียและตั้งท่าจะอธิบาย ทว่า...เจ้าของห้องยังคงนอนนิ่ง

ชายหนุ่มเป่าปากอย่างโล่งใจ คิดว่าเธอคงจะแพ้เพราะพิษไข้เท่านั้น แล้วรีบเก็บข้าวของใส่กระเป่าถือคืนให้ดังเดิม แต่ด้วยความตื่นตระหนกหรือด้วยความสะพร่าของเจ้าตัวก็ไม่ทราบได้ เขาดันรวบรวมบัตรนักศึกษาที่หลุดออกมาจากกระเป่าเงินของตนใส่เข้าไปในกระเป่าถือของเธอ พร้อมกับพวกเครื่องสำอาง

ชายหนุ่มเดินมาลงหญิงสาวอีกครั้ง ก่อนจะโน้มตัวลงอุ้มเธอมาบนที่เตียง แล้วดึงผ้ามาห่มให้ จากนั้นก็รีบกลับไปที่ร้านนำเงินค่าพิชซ่าไปให้แคชเชียร์ และรีบลาตัวไม่รอออกมา โดยอ้อมกับผู้จัดการร้านว่ามีธุระ แล้วก็โทรศัพท์ไปถามานที่ผับซึ่งเขากำลังพิเศษอีกแห่งหนึ่ง โดยการเป็นพนักงานเสิร์ฟร่วมสามเดือนแล้ว

ปฐวีก็กลับไปหาภรรยาอีกครั้ง โดยแวะซื้อยาแก้ไอติดไปด้วย และภาพที่เขาเห็นคือเธอยังคงนอนนิ่งอยู่บนเตียง ชายหนุ่มเดินไปหยุดอยู่ข้าง ๆ ยอบตัวนุ่มลงกับพื้น พลังกวาดมอมไอบหน้าเนียนสวยที่เขาเฝ้าหลงไหล

แพขนตายาวขนปิดสนิทขอบคิ้วดวงตากลมสีน้ำตาลเข้ม ที่บางครั้งเหมือนมีความหม่นหมองซ่อนเร้นอยู่ในดวงตาคู่สวย เขาใช้ปลายนิ้วเช็ดเม็ดเหงื่อที่เกาะพราวอยู่กับปลายจมูกโค้งเล็กให้อย่างเบามือ และเลื่อนสายตาลงมาที่ปากอ้อม ซึ่งบัดนี้มันแห้งผากและซีดเซียวไม่ต่างอะไรกับผิวหน้า ชายหนุ่มจึงค่อยๆ เช็ดเหงื่อตามดวงหน้าให้อย่างนឹกลมสสาร

“พี่ครับ...ทานยาหน่อยนะครับ” เขาตอลเรียก และมีเสียง “อืมม” ดังจิมง่าในลำคอตอบกลับมาเบาๆ

ปฐวีจึงลุกขึ้นนั่งบนเตียงและประคองร่างเธอขึ้นพิงกับอกเขา เพื่อที่จะป้อน

ยาให้อ่อนแก้อายุ ทั้งๆ แต่กว่าจะสามารถทำให้เธอกลับมาได้ ก็เล่นเอาตัวเธอเปียกปอนไปหมด

“ว่า...เปียกหมดเลย”

เขาวางบางลงนอนตามเดิม และเตรียมจะเช็ดตัวให้ แต่แล้วก็มายืนหน้าแดงอยู่ปลายเตียง เมื่อคิดได้ว่าจะจัดการอย่างไรกับเสื้อผ้าของเธอดี ขนาดยังไม่ได้ลงมือทำอะไร แต่ความตลกกลับระเบิดเปิดเปิงไปถึงไหนต่อไหนแล้ว จึงยกมือขึ้นไหวเธออีกครั้ง

“ผมขอโทษนะครับ พี่อย่าโกรธผมเลยนะ ผมขออนุญาตที่แล้วนะ”

จากนั้นก็ดึงผ้าห่มขึ้นคลุมร่างของเธอจนมิด และลงมือถอดชุดนอนเนื้อผ้าบางเบาภายใต้ผ้าห่มผืนใหญ่ซ้าๆ แต่ถึงอย่างนั้น ก็ไม่ช่วยระงับอาการตื่นตัวของเขาได้เลย เพราะเขาจำต้องหยุดหายใจลึกอยู่หลายครั้ง เพราะถึงจะมีผ้ามาปิดบังเรือนร่างของเธอก็ตาม แต่นิ้วมือยังสัมผัสได้ถึงผิวเนื้อนุ่มร้อนรุ่มอย่างช่วยไม่ได้

แม้สมองจะพยายามไม่คิดอะไร แต่ในจิตใจลึกๆ เจ้ากรรมกตัญญูจินตนาการสร้างมโนภาพออกมาคอยรบกวนความรู้สึกอยู่ตลอดเวลา ชายหนุ่มพยายามกลั๊กสัน ความร้อนรุ่มภายในกายจนรู้สึกปวดหนึบไปทั่วร่าง กว่าจะเช็ดตัวและใส่เสื้อผ้าชุดใหม่ให้เธอเสร็จ ก็เล่นเอาเลือดก่เอาแทบทะลัก

ร่างสูงรีบก้าวเข้าห้องน้ำล้างหน้าล้างตาทันที เพื่อดับความร้อนรุ่มที่มันระอุอยู่ในกาย จึงมองใบหน้าที่สะท้อนออกมาบนกระจกเงา ใบหน้าที่เคร่งเครียดดวงตาฉายแววหึงกระหาย กรามขบกันแน่นจนดูเหมือนสัน ผิวหน้าเข้มน้ำจืด หากเขาเป็นคนผิวขาวแล้ว คงจะเห็นว่าผิวของเขาแดงแปร๊ดเป็นมะเขือเทศแน่ๆ

ชายหนุ่มใช้เวลาสงบสติอารมณ์อยู่นานกว่าจะออกจากห้องน้ำมาหยิบหมอนลงนอนกับพื้นข้างเตียง และมองเธออยู่นานจนผล็อยหลับไปในที่สุด

กนิษฐาค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้นมาในวันรุ่งขึ้นเพียงลำพัง และหันมองไปรอบๆ ด้วยความรู้สึกมีนง ผ้าผ่านที่เคยปิดสนิทบัดนี้กลับถูกเปิดรับแสงแดดอ่อนๆ ที่ส่องเข้ามาทาบริมระเบียง บานกระจกเลื่อนเปิดเพื่อรับอากาศบริสุทธิ์ของรุ่งอรุณแทนเครื่องปรับอากาศ ที่ถูกปิดลงด้วยน้ำมือของใครบางคน ซึ่งไม่ใช่เธออย่างแน่นอน

หญิงสาวพยุงตัวขึ้นนั่งและนึกทบทวนเหตุการณ์ ความทรงจำครั้งสุดท้ายที่ค่อนข้างจะเลือนลอย แต่ก็ยังพอจำได้ว่าตัวเธอถูกไปเอาพิชซ่าตามที่สั่งไว้ด้วยความเคยชินเสียมากกว่า ที่จะอยากทานอะไรที่มันเย็นแบบนั้น ในขณะที่ร่างกายกำลังอ่อนแอเช่นนี้ แต่เธอก็ไม่มีแรง ไม่มีกำลังพอที่จะลงไปซื้อข้าวต้มหรืออะไรทั้งนั้น เพราะทุกครั้งที่ยับยั้งลุกขึ้น โลกทั้งใบที่เธออยู่ที่นี่ แลโผล่เต็มเหมือนเรือสำลายนั้ที่ลอยล่องอยู่กลางทะเล ในขณะที่มีพายุพัดโหมกระหน่ำยังไม่ยั้งวัน สมอก็มีมันงไปหมด จากนั้นก็ไม่รู้เรื่องอะไรอีกเลย

แต่รู้สึกเบลอๆ เป็นบางครั้ง เหมือนกับว่าชายหนุ่มที่มาส่งพิชซ่าให้เธอเป็นประจำมาพูดอะไรอยู่ใกล้ๆ ตัว ซึ่งเธอก็คิดว่าคงฝันไปเท่านั้น แต่ความคิดนี้เริ่มจางหายไปแทบจะทันที เมื่อก้มลงมองชุดนอนที่ใส่เมื่อวานกลับถูกเปลี่ยนเป็นชุดใหม่

ความตระหนกตกใจแล่นวูบเข้ามา เธอรีบสำรวจร่างกายเป็นอันดับแรก แต่ก็ไม่รู้รู้สึกผิดปกติแต่อย่างใด นอกจากเธอไม่ได้สวมชั้นในเท่านั้น และยังเห็นแผลยาแก้ไวยี่ที่แคะแล้วสองเม็ด กับแก้วเปล่าที่ตั้งอยู่บนโต๊ะข้างหัวเตียง เธอก็ยิ่งแน่ใจว่า ภาพที่เห็นเมื่อคืนไม่ใช่ความฝัน

กนิษฐาก้าวลงจากเตียงและสำรวจสภาพภายในห้องเป็นลำดับต่อไป แต่ก็ไม่พบร่องรอยการรื้อค้นหาทรัพย์สินใดๆ ทั้งสิ้น ทุกอย่างยังคงอยู่ครบเหมือนเดิม แต่จะมีเพิ่มก็คือ ข้าวต้มที่ตั้งอยู่ในครีวและมันส่งกลิ่นหอมโรยมาแตะจมูกชวนยั่วน้ำลายเข้าอย่างจัง และมันยังอุ่นๆ แสดงว่าเขาเพิ่งจะออกไปไม่นานเท่าไร

ด้วยความหิว หญิงสาวจึงจัดการกับข้าวต้มตรงหน้าซะเรียบ เพราะตั้งแต่เมื่อวานทั้งวันยังไม่มียะไรตกถึงท้องเลย และนี่ก็ขอบคุณเขาอยู่ในใจ พร้อมๆ กับความกังวลอย่างเหลือเชื่อ ที่ในโลกยุคปัจจุบันนี้หลงเหลือคนดี ๆ เช่นเขาอยู่อีก

และนี่ก็ถึงครั้งแรกที่เจอกัน ตัวเขาดึงกับติดอย่างพูดอะไรไม่เป็น ดวงตาสีดำสนิทราวนิลเนื้อดีจัดงเธอตาไม่กะพริบ มือไม้สั่นไปหมด จนทำให้เธอนึกขำอยู่ในใจกับอาการที่เขาแสดงออกมา อย่างที่เจ้าตัวไม่สามารถควบคุมตัวเองได้

จากนั้นมา ก็พบกันอีกหลายครั้ง แต่เขาก็ยังมีอาการประหม่าออกมาให้เห็นจนเธอเริ่มติดใจในรอยยิ้มเขินๆ และดวงตาที่เปล่งประกายไว้ให้เห็นอยู่เสมอขึ้นขึ้นมาบ้าง แต่ก็ไม่ได้ติดอะไรมาก เพราะคิดว่าเขาคงแค่ติดใจเพียงรูปลักษณ์ภายนอก

ของเธอเท่านั้น ตามปรกติวิสัยทั่วไปของผู้ชาย

หญิงสาวอยากจะขอมดูเขา แต่ก็ไม่รู้ว่าเขาชื่ออะไร ไว้รอพรุ่งนี้ก่อนก็แล้วกัน เธอคงนึกอยากกินพิซซ่าอีกครั้ง และก็มั่นใจว่าเขาจะต้องเป็นคนมาส่งแน่นอน...ดูจากมวตาของเขาก็รู้...

กนิษฐาโทรไปสั่งพิซซ่าในวันต่อมา เพื่อหวังจะได้พบและให้รางวัลในกาที่เธอช่วยทำให้อาการของเธอดีขึ้น แต่ก็ต้องผิดหวัง เมื่อคนที่มาส่งเป็นเด็กหนุ่มร่างท้วมที่เธอไม่เคยเห็น

"แล้ว เด็กที่เคยมาส่งประจำไปไหนแล้วล่ะ"

"เด็ก? อ้อ ป้าส้มนะเหรอ วันนี้เขาหยุดครับ แล้วก็คงลาอีกเป็นอาทิตย์ เพราะพรุ่งนี้เขาเริ่มสอบแล้ว" ชายท้วมตรงหน้าตอบเกินคำถามแถมให้อีกหน่อย หญิงสาวเพียงแต่พยักหน้าเป็นอันว่าเข้าใจ แล้วก็เดินกลับเข้าห้อง

"สวยแบบนี้แล้ว ไอ้ป้าส้มมันถึงได้กระตือกระต่า" ชายท้วมอมยิ้มกับความไร้เดียงสาของเพื่อนร่วมงานรุ่นน้อง ก่อนจะหมุนตัวกลับไป

เมื่อถึงวันสอบ...

บรรดานักศึกษาทั้งหลายต่างเตรียมตัวเดินทางไปยังมหาวิทยาลัย เพื่อทำข้อสอบ ต่างกับปฐวีที่ยังคงยืนหน้าซีด เกาหัวหลุดหลุดปูน่านอยู่กลางห้องเข้าของตนเอง ข้าวของภายในห้องถูกรื้อค้นกระจายกระจายด้วยฝีมือของเขาเอง

"หายไปไหนวะ วันนี้ต้องใช้เข้าห้องสอบด้วย"

เขาก็มุดนาฬิกาข้อมือแล้วก็ยิ่งเตรียมจัด เดินไปเดินมาราวกับหนูติดจั่น เพราะหาบัตรนักศึกษาไม่เจอ

"รีว่า..."

เขากำหน้าเหมือนนึกขึ้นได้ หลังจากที่เดินไปเดินมาอยู่พักใหญ่ ก่อนจะกำหน้าเชิงตัวเอง

"ไอ้ย! ทำไมถึงได้ถึงจะแบบที่ว่า ไอ้ป้าส้ม แล้วนี่จะไปขอคืนยังไรล่ะ มีหวังโดนตบกลับมาแน่ๆ ตีไม่ตีขอแจ้งตำรวจจับแล้วจะทำไรดีวะ ไอ้ย กรรมไม่แบ

เลยทีนี้

เขายืนตอดก ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ เมื่อคิดว่าหญิงสาวคงโกรธที่เขาแอบเข้าไปในห้องก่อนได้รับอนุญาต และที่สำคัญเขานั่งอาจไปเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เธออีกด้วย นี่สิ...เรื่องใหญ่

“เอวาระ อย่างมากก็โดนสักฉาดสองฉาด ตัวเล็กแบบนี้คงมือไม่หนักเท่าไรหรอก เรื่องอื่นค่อยว่ากันใหม่” ชายหนุ่มทำใจดีสู้เสือ ก่อนตัดสินใจไปหาหญิงสาวอีกครั้ง

กนิษฐาสวมเสื้อผ้าเตรียมจะออกไปข้างนอก วันนี้เธอต้องเข้าประชุมในบริษัทของอดีตสามี ในฐานะผู้ถือหุ้นรายใหญ่คนหนึ่ง หญิงสาวนั่งมองตัวเองในกระจก พลผมนึกถึงอดีตอันเจ็บปวด

เธอรวบรวมตำแหน่งมาได้หนึ่งปี พร้อมกับทรัพย์สินสมบัติอีกมากมาย ที่อดีตสามียกให้เป็นค่าไບหย่า

เสี่ยวโรจันเป็นเพื่อนทามชุกจิกกับพี่ชายของเธอมานาน และทรัพย์สินสมบัติของเสี่ยวโรจันนั้นมียู่มากมายมหาศาล จนทำให้พ่ออยากมีส่วนร่วมในความมั่งคั่งนั้นบ้าง และคิดว่าพ่อคงวางแผนมานาน เพราะพ่อยอมลงทุนส่งพี่ชายที่มีอายุห่างจากเธอห้าปีไปเรียนต่อที่อเมริกา ทั้งๆ ที่ไม่ถอยจะกินเส้นกันเท่าไร เนื่องจากพี่ชายเป็นคนหัวแข็งไม่ยอมอ่อนข้อให้กับพ่อ เมียใหม่ และลูกๆ ของพ่อ

เธอกับพี่ชายไม่ถอยจะได้รับความรักความเอาใจใส่ใดๆ เพราะความรักของพ่อนั้นทุ่มเทไปที่เมียอีกคน แล้วยังลูกๆ ที่ถูกพะเน้าพะนอจนน่าหมั่นไส้จนหมด โดยพ่อไม่เคยเหลียวแลแม้สักนิด

ขอตาเริ่มร้อนระอว หยาดน้ำใสๆ แอ่ล้นเมื่อนึกถึงความเจ็บปวดที่ได้รับจากผู้ให้กำเนิดที่มีมาตั้งแต่จำความได้ ครอบครัวของเธอต้องแตกแยก เพราะพ่อบินใจให้หญิงอื่น ทั้งรักทั้งเทิดทูนผู้หญิงคนนั้นสารพัด ถึงขนาดบังคับแม่ให้เซ็นใบหย่า จากนั้นก็ไล่กลับกรุงเทพฯ ไม่ต่างอะไรกับสิ่งของที่ถูกร้างทิ้งเมื่ออีกปีข้างหน้า ไม่เหลือคุณค่าใดๆ ให้าวรรณ

เสียงร้องไห้ระงมของเธอกับพี่ชายที่เฝ้าอ้อนวอนพ่อต่างๆ นานา เพียงเพื่อ

หวังว่าพ่อจะเห็นใจ ไม่ใส่แม่ไปไหน แต่มันก็เหมือนกับเสียงกระซิบของสายลม ไชยกระทบหินผาเท่านั้น

นอกจากพ่อจะไม่สนใจยอมรับฟัง ยั่งหันมาทำร้ายร่างกายพี่ชายให้เจ็บปวด เพียงเพราะความรำคาญ และบอกให้แม่พาเธอไปด้วยเพราะเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะเลี้ยงดู ร่างกายของเธอก็ไม่ค่อยแข็งแรงเท่าไร พ่ออ้างว่าไม่มีเวลาดูพะเนาพะนอ และส่งเศษเงินมาเป็นค่าเลี้ยงดูให้ทุกเดือน ส่วนพี่ชายพ่อเป็นคนเลี้ยง เพื่อให้ทำงานทางธุรกิจที่เชียงใหม่

แม่ตรอมใจอยู่นานนับปี ก่อนจะจากไปเรื่อยๆ ในโรงพยาบาลเล็ก ๆ นอกเมืองเพียงลำพัง พ่อจึงกลับมาวิ่งเธอไปอยู่ด้วยอีกครั้ง หากแต่เป็นการเลี้ยงดูแบบแกนๆ จะมีเพียงพี่ชายเท่านั้นที่คอยดูแลและปกป้องเธอจากพวกลูกๆ และบรรดาญาติพี่น้องของทงเมี่ยงใหม่ของพ่อ ที่ยกโขมกกันมาเกาะกินเหมือนฝูงตัวเห็บ และ มีเหตุการณ์ที่ทำให้ความนับถือในตัวพ่อเสื่อมศรัทธาจนแทบหมดสิ้น

เมื่อในวันหนึ่ง... เธอกำลังจะถูกน้องชายของเมียพ่อข่มขืน แต่พี่ชายมาช่วยเอาไว้ได้ทัน พี่ชายโกรธมากถึงกับไปด่าปิ่นที่พ่อเก็บไว้มาได้िमมันเหมือนหมาเมียของพ่อรีบออกโรงมาปกป้องมันทันที และที่น่าเจ็บใจที่สุดคือ พ่อเอนเอียงไปเข้าข้างมัน ถึงขนาดใช้ด้ามปืนตบหน้าพี่ชาย... ต่อหน้ามัน... ต่อหน้าเมีย และลูกๆ ของพ่อ นั่นคือความริ้วรานที่รุนแรงที่สุดระหว่างพ่อกับพี่ชาย

และมาพังทลายลงไม่เหลือชิ้นดี เมื่อพ่อขายเธอให้กับเสี่ยวโรจน์ ในขณะที่เธอเพิ่งจะมีอายุได้สิบแปดปี ทั้งๆ ที่พ่อก็รู้ว่า เสี่ยวโรจน์นั้นเป็นคนเจ้าชู้ เปลี่ยนผู้หญิงไปเรื่อย ไม่เคยเห็นคุณค่าใครทั้งนั้น แต่พ่อก็ยังยกเธอให้ตกไปอยู่ในมือชายคนนั้น เพียงเพื่อเงินก้อนโตที่เสี่ยวโรจน์หยิบยื่นให้ พี่ชายโกรธมาก ทะเลาะกับพ่อเป็นการใหญ่

จากนั้น... ถึงแม้ว่าชีวิตความเป็นอยู่ในต่างแดนจะยากลำบากเพียงใด พี่ชายก็ไม่ยอมกลับมาเจอหน้าพ่ออีกเลย แต่ยังคงติดต่อและสอบถามสารทุกข์สุกดิบกับเธอเสมอไม่เคยขาด ทำให้เธอค่อยมีกำลังใจเผชิญมรสุมในชีวิตได้บ้าง

หญิงสาวหลังคานั่งอยู่ข้างตู้ พยายามข่มความเจ็บปวดและความน้อยใจ

ในโชคชะตาที่มีนประทุขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะล้มตายเป็นมองตัวเองในกระจกด้วยสายตา
แข็งกร้าว ปลายนิ้วเรียวปาดน้ำตาที่มองอย่างไม่สนใจ เพราะถือว่าสิ่งที่เลวร้ายเหล่านั้น
ผ่านพ้น ไปจากชีวิตแล้ว ต่อจากนี้ไปชีวิตที่เหลืออยู่เป็นของเธอ และเธอจะไม่ยกให้
ใครอีกแล้ว

กนิษฐาสลัดความรู้สึกที่หล่นออกจากหัว และหันไปคว้ากระเป๋าถือเปิดออก
หยิบพวกเครื่องสำอางออกมาบรรจุลงแต่งหน้าให้แลดูมีชีวิตชีวา เพื่อต้อนรับกับสิ่ง
ใหม่ ๆ ที่จะเข้ามาในชีวิต จากนั้นก็ควานหากุญแจเปิดลิ้นชักในกระเป๋าถือ แล้วก็
ทำเสียงจี้จ้ออย่างรำคาญ เมื่อควานหาเจ้ากุญแจดอกเล็กนั้นไม่เจอเสียที จึงเทของ
ทั้งหมด ตออกจากกระเป๋าลงบนเตียงกว้างให้สิ้นเรื่องสิ้นราวไป และบัตรนักศึกษา
ของปฐวีก็หล่นลงมากองรวมกับข้าวของของเธอด้วย

บทที่ 2

“มาอยู่ในนี้ได้ยังไง”

หญิงสาวหยิบบัตรของเขารึ้นมาพินิจอย่างสนใจ

“ปฐวี วงศ์วิษณุ คณะนิเทศฯ เพิ่งอยู่ปีหนึ่งเองเธอ ตัวโตไม่ใช่เล่น”
 ริมฝีปากอ้มขยับโค้งขึ้น และหยิบกุญแจเดินไปไขลิ้นชักข้างหัวเตียง หยิบเงินสด
 ออกมาจำนวนหนึ่ง พลางคิดว่าคงต้องรอเขาลักหนอย ยังไม่เข้าวันนี้คงต้องได้พบ
 กันแน่เพราะเขาต้องใช้มันในการสอบ

แล้วก็ปริงจริงดังคาด เพราะในเวลาต่อมาไม่นาน ปฐวีก็วิ่งกระหืดกระหอบ
 มาหยุดอยู่ที่หน้าประตูห้อง และยืนสงบสติอารมณ์ที่กึ่งตื่นกแล้ว และต้นตอที่จะได้
 พบเธออยู่ชั่วครู่ ก่อนจะเกาะประตูห้องเบาๆ

เพียงชั่วอึดใจ ประตูห้องก็เปิดออก และเธอมองมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ชายหนุ่มยิ้มเจื่อนเป็นการทักทาย “...สวัสดีครับ...คือ...ผม...เอ่อ...” แะ
 อึกอัก ไม่รู้ว่าจะเริ่มพูดกับเธออย่างไรดี ถึงสาเหตุที่เขาทำบัตรนักศึกษาตกภายใน
 ห้องนอนของเธอ แต่ก็นิษฐาก็คือฝ่ายบอกเสียเอง

“เซอสิมบัตร์นักศึกษาไว้ในกระเป๋าของฉัน”

เขาสะดุ้งเอื้อม หน้าเมื่อตจืด

“คือ...ผมไม่มีเจตนาที่จะขโมยอะไรของพี่เลยนะครับ แต่ผมก็ไม่รู้ว่าบัตร
ของผมไปอยู่ในกระเป๋าพี่ได้ยังไง” พยายามยืนยันเจตนาบริสุทธิ์หน้าตาตื่น
กนิษฐายื่นบัตรคืนให้ พร้อมกับถามเสียงขรึมว่า “เซอเป็นคนเปลี่ยนเสื้อผ้า
ให้ฉันหรือ?”

คราวนี้ใจของปฐวีตกรฮวบมาอยู่ที่ตาตุ่มทันที หน้าทีซีตกลับแดงขึ้นหันตาคู่
ก่อนจะตอบเสียงตะกุกตะกัก

“ครับ...แต่...แต่ผมไม่เห็นอะไรของพี่เลยนะ...ผมสาบานได้” เขายกมือ
ขึ้นทำท่าประกอบ “ผมใช้ผ้าห่มคลุมวางให้พี่ตลอดเลย...ผม...ผมสาละสลวย”

จู่ๆ เขาก็รีบแจ้นไปทันที เพราะกลัวโดนตบ หึงสาวจะเรียกเขาไว้ก็ไม่หัน

“ยังไม่หันจะอะไรเลย ไปซะแล้ว”

เซอส่ายหน้ายิ้มน้อยๆ กับกิริยาตื่นกลัวโดยใช่เหตุของเธอ จากนั้นก็เตรียม
ตัวออกไปข้ามนอกเช่นกัน

และด้วยความรีบร้อนจนร้อนรน ทำให้ปฐวีสิมบัตร์ประชาชนที่ยื่นไว้ให้กับ
ผู้ดูแลตอดโต ก่อนขึ้น ไปหาหึงสาว...อีกครั้ง

เขายืนรอรถเมล์ลัดลมองนาฬิกาข้อมืออย่างกระสับกระส่าย “โอ๊ย! เหลือ
อีกไม่กี่นาทีก็เข้าห้อง สอบแล้ว...ตาย...ตายแน่ๆ”

ขณะที่เขากำลังยืนทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ รอยน้ตล้นหูสีตาสนิทก็เข้ามา
จอดใกล้ๆ กับที่เขายืนอยู่ ชายหนุ่มมองผ่านกระจกลไปยังคงนับแล้วก็ใจแป่ว

“หวายเป็น...ยังจะตามมาค่าถึงนี่เลยหรือวะ?”

กนิษฐากดกระจกรถลง เพื่อพูดกับเขา

“ขึ้นมาสิ จะไปส่งที่มหาวิทยาลัยให้” และเมื่อเห็นว่าเขายังคงลังเล เธอก็เร่งเสียง
เข้ม “เร็วเข้า”

“ได้ผล...ชายหนุ่มรีบขึ้นมานั่งตัวเกร็งคู่กับเธอทันที

หึงสาวขับรถแบบทำเวลาให้เขาเข้าห้องสอบสายน้อยที่สุด ปฐวีนี้ใจเต้น

ตุ้ม ๆ ต่อม ๆ กับความเร็ว และลีลาการแจ่งซ้ายแจ่งขวา เพื่อหลบรถที่กีดขวางทาง บางครั้งก็บีบแตรไล่ เมื่อเห็นว่ารถคันหน้าขับแบบเอ้อระเหยลอยหาย ไม่เปิดทางให้ รถของเขาแจ่งขึ้นไปได้

จนกระทั่ง...รถเดี่ยวเข้ามาจอดสงบนิ่งอยู่ภายในรั้วมหาวิทยาลัย เขาถอย เป่าปากอย่างรู้สึกโล่งใจเป็นที่สุด ที่สามารถรอดมาถึงจุดหมายได้โดยสวัสดิภาพ

"ขอบคุณครับ" และรีบเปิดประตูลงจากรถ แต่ด้วยความรีบร้อนของเขาอีก นั้นละ

เป๊กแ

ศีรษะของเขาโขกเข้ากับขอบหลัง คารอลอย่างจัง ในขณะที่กำลังก้าวขา

"โอ๊ย... ซัดส์"

ปฐวีตล่ำหัวตัวเองและหันมายิ้มเขินให้เธอ ก่อนจะเปิดประตูและรีบวิ่งไป โดยเร็ว แต่เขาก็เกือบจะชนเข้ากับเพื่อนนักศึกษาอีกคนเข้าอีก

กนิษฐาเห็นเขาทำท่าขอโทษขอโพย แล้วยังวิ่งหายขึ้นไปบนอาคาร ก่อนจะพึมพำอย่างนึกเป็นห่วง

"จะรอดมั๊ยเนี่ย" เธอมองตามแผ่นหลังกว้างของชายหนุ่ม ไปจนลับสายตา ก่อนจะขยับรถออกจากมหาวิทยาลัย เพื่อไปยังจุดหมายปลายทางของตัวเอง

"คุณกนิษฐาคะ"

หญิงสาวหันไปตามเสียงเรียกของผู้ดูแลคอนโดวัยกลางคน ในเย็นวันหนึ่ง

"มีอะไรคะ"

"คือ...ดิฉันจะถามว่า คนที่ชื่อปฐวีเนาะ เขากลับไปหรือยังคะ เพราะบัตรประชาชนเขายังอยู่"

"เขากลับไปตั้งแต่วันนั้นแล้วละ วันดิฉันขอเก็บบัตรของเขาไว้ก็แล้วกัน ถ้าเขามาถามหา ก็ให้โทรขึ้นไปบอกดิฉันก็แล้วกันนะคะ"

ผู้ดูแลท่าทำอึดออดและมองอย่างสอครู้สอตเห็น

หญิงสาวถอนใจเฮือกอย่างรำคาญ ก่อนเปิดกระเป๋าทหีบแบงก์สีม่วงส่งให้ เพราะรู้ว่าหากปล่อยหลังเธอไปแล้ว บัตรประชาชนของเขาก็คงจะโดนทิ้งลงถังขยะ

ตามวิสัยของคนใจคอคับแคบแน่นอน และหากว่าไม่ถูกใจกับสภาพแวดล้อมของที่นี่ แล้วล่ะก็ เขาคงไปหาเช่าที่อื่นนานแล้ว

ผู้ดูแลรีบปรับสีหน้าเป็นยิ้มแย้ม และกุดิ่กุดเขียนโน้ตติดไว้ที่เคาน์เตอร์ เพื่อให้พนักงานกะอื่นทราบโดยทั่วว่า 'หากคนชื่อ ปฐวี วงศ์วิษณุ มาติดต่อ ให้ขึ้นไปไปที่ห้องของคุณภานิชฐาได้เลย'

ปฐวีก็หันหน้าก้มตาอ่านหนังสืออย่างขะมักเขม้นเพื่อเตรียมสอบพ่วงนี้ เป็นวันสุดท้าย จากนั้นก็ลุกขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัวไปทำงานที่ผับตามเวลาปกติ

เมื่อไปถึงที่ทำงานเขาก็ต้องแปลกใจ เมื่อยังไม่มีการมาเปิดร้าน จึงเดินไปถามร้านข้าง ๆ แล้วก็ต้องอึ้งกับคำตอบที่ได้รับ

“โห้! ไอ้ด้อมมันหนีไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว พอพวกนายกลับไปได้พักเดียวเท่านั้นแหละ พวกเจ้านี่มันก็มาทวงถึงผับเลย ดีนะที่มันหนีออกมาทวงประทุหลังหันไม่อย่างนั้นคงซึ้นหน้าหนีไปแล้ว เนี่ย! พี่ก็เพิ่งจะรู้ว่ามันติดหนี้พนันบอลเขาไปทั่ว แล้วเมื่อก็เพื่อนของนายก็เพิ่งกลับไปเอง หางานใหม่เถอะน้อง” พูดจบก็เดินเข้าร้าน

ชายหนุ่มอึ้งกับหน้าซีด เข่าอ่อนทรุดตัวลงนั่งริมฟุตปาธอย่างหมดแรง
เจ้านายหนีไปแล้ว!

แล้วเงินเดือนของเขาล่ะ เขาจะเอาเงินที่ไหนไปจ่ายค่าเช่าห้อง

คำถามต่าง ๆ ผุดขึ้นมาในหัวโดยอัตโนมัติ ติดแล้วก็อยากจะร้องไห้ให้กับความช่วยเหลือที่ได้รับเสียเหลือเกิน เงินค่าแรงที่ได้รับจากร้านพิซซ่านั้นพอประทังค่ารถค่ากินไปวัน ๆ เท่านั้น แล้วผู้จัดการก็ทำท่าว่าจะเลิกจ้างพนักงานชั่วคราวอย่างเขาแล้วด้วย เพื่อลดค่าใช้จ่ายทวงวัน

ปฐวีนำความกลัดกลุ้มกลับมาบอกหน้าผากต่อที่ห้องเช่าเล็ก ๆ ของตน และคิดว่าหลังจากสอบเสร็จต้องรีบหางานใหม่ทันที แต่ปัญหามันติดอยู่ตรงที่ว่าอีกสองวันข้างหน้า เขาจะหาเงินที่ไหนมาจ่ายค่าเช่าห้อง...และใช้เวลาติดอยู่ตัวเดียวก็เหลียวไปมองวิทยุเครื่องเล็กอย่างสังเล